

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **A. A. H. G.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, odbor konzulárních koncepcí a metodiky, Hradčanské nám. 5, Praha 1**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.9.2014, č. j. 306679/2014-KKM, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2014, č. j. 306679/2014-KKM, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 3.000,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobce.**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu**

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví dospěl žalovaný na základě žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení víza dle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“) k závěru, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Káhiře (dále „zastupitelský úřad“) bylo shledáno v souladu s ust. § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

[2] Žalobce se ve velmi podrobné žalobě ze dne 12. 10. 2014, která byla krajskému soudu doručena dne 14. 10. 2014, domáhá přezkoumání uvedeného

rozhodnutí žalovaného podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

[3] Krajský soud nejprve posuzoval, zda-li je žaloba podána včas. Ve správním spise, který byl předložen žalovaným, se nenalézá žádný doklad o tom, kdy bylo rozhodnutí žalobci doručeno (oznámeno). Pouze na rozhodnutí samotném je připojena poznámka „e-mail 14. 9. 2014“. Krajský soud při posuzování včasnosti podané žaloby proto vycházel z informace sdělené žalobcem, který uvedl, že rozhodnutí mu bylo doručeno právě dne 14. 9. 2014, a proto žalobu s ohledem na ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. považoval za včasnou.

[4] Dále krajský soud zvažoval, zda-li je soudem místně příslušným s přihlédnutím ke znění ust. § 172 odst. 6 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení „Pobývá-li cizinec v zahraničí, je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu by měl cizinec po vstupu na území splnit ohlašovací povinnost.“ Z podkladů obsažených ve správním spise ověřil, že manželka žalobce má hlášen trvalý pobyt na adrese Hradištská 42, Ostroměř, tedy v obvodu Krajského soudu v Hradci Králové.

[5] Výluka ze soudního přezkumu obsažená v ust. § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců se na případ žalobce, vzhledem k jeho rodinným poměrům a větě za středníkem uvedené ve výše označeném ustanovení, nevztahuje, neboť je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Po vyřešení předestřených otázek mohl krajský soud přistoupit k věcnému projednání žaloby.

[6] Nyní k obsahu samotné žaloby. V ní žalobce ve velmi obšírné polemice popírá a argumentačně vyvrací závěry správních orgánů, které označily sňatek žalobce se státní občankou České republiky za účelový, čímž se měl žalobce dopustit obcházení zákona s cílem získat vízum k pobytu na území České republiky. Žalobce se věnuje rozboru údajných rozporů mezi jeho výpovědí a informacemi sdělenými jeho manželkou, které zjistily správní orgány obou stupňů. Okruhy údajně rozporných oblastí se týkaly práce a studia manželky žalobce, svatební oslavy a společné budoucnosti. **Žalovanému vytýkal nedostatečně zjištěný skutkový stav**, neboť ten vzal při rozhodování v úvahu toliko určité rozdíly ve výpovědích žalobce a jeho manželky, nicméně již nevyhodnotil okruh odpovědí shodných. Stejně tak nevzal žalovaný v potaz informace o četném a pravidelném telefonickém a internetovém kontaktu manželů. Shodné výpovědi a doložené důkazy při hodnocení ponechal zcela bez povšimnutí. Správním orgánům rovněž vytýkal neprofesionální a neosobní přístup při řešení aktuální, a stejně tak i v minulosti podané žádosti o udělení víza (žádost ze dne 4. 12. 2013). Obě negativní rozhodnutí znamenala pro žalobce a jeho manželku nemalé finanční náklady, současně jim negativní rozhodnutí znemožnila vést společný život. Důsledkem celé popsané situace je fakt, že manželka žalobce opustila své zaměstnání v České republice a vycestovala za žalobcem do Jemenu. Požadoval rozhodnutí zrušit s tím, že se domáhal náhrady škody ve výši 80.000,-Kč a náhrady nemotné újmy ve výši 100.000,-Kč.

[7] Krajský soud z důvodu logiky odůvodnění svého rozhodnutí již na tomto místě považuje za vhodné zdůraznit, že jak žalobce, tak správní orgány zmiňují, že projednávaná žádost o udělení krátkodobého víza byla v pořadí již druhou žádostí s negativním výsledkem. První žádost uplatnil žalobce dle svého tvrzení dne 4. 12.

2013 (správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí zmiňuje listopad 2013), nicméně o jejích důvodech, průběhu řízení o této žádosti, krom obecného zjištění, že žalobce úspěšný nebyl, nemá krajský soud žádné další informace, neboť dané podklady žalovaný neučinil součástí předloženého správního spisu, byť správní orgán I. stupně informacemi z tohoto prvního řízení v odůvodnění rozhodnutí argumentuje a to v neprospěch žalobce. Dle zjištění správního orgánu I. stupně **se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství** (§ 20 odst. 5 písm. e) uvedeného zákona). Rozhodnutím ze dne 15. července 2014 žádost žalobce o udělení krátkodobého víza zamítnul.

[8] Řádně poučený žalobce vypracoval dne 27. 7. 2014 žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, kdy po vyřešení otázky včasnosti jeho podání byla žalovaným posouzena jako žádost včasná. K žádosti žalobce rovněž připojil několik fotografií a kopie historie skypové konverzace mezi ním a manželkou včetně výpisu z historie uskutečněných hovorů mezi manželi. Žalovaný jeho žádosti nevyhověl, negativní rozhodnutí opřel o důvod uvedený v ust. § 20 odst. 5 písm. c) zákona o pobytu cizinců s tím, že správní orgán I. stupně žádost posoudil v souladu se zákonem.

[9] Žalobce označil rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu (viz bod [6] tohoto rozhodnutí). Trval na jeho zrušení a současně žádal uhradit majetkovou a nemajetkovou újmu v celkové výši 180.000,-Kč, která mu byla rozhodnutím žalovaného způsobena. K žalobě připojil rovněž kopie dokumentů dokladujících historii kontaktů manželů (volání, písemná konverzace atd.). Rovněž nelze ponechat bez povšimnutí, že se za žalobce „postavila“ jeho manželka paní L. G., roz. D. V přípisu krajskému soudu datovaném dne 28. listopadu 2014 uvedla, že s ohledem na obtíže při získávání víza jejího manžela se rozhodla vycestovat za ním do Jemenu, což učinila. V Jemenu pobývá již po dobu tří měsíců, byť se manželé dohodli, že chtějí realizovat další společný život na území České republiky. K tomuto rozhodnutí je přivedla neklidná vnitropolitická situace v Jemenu. Potvrdila upřímnost uzavřeného sňatku a touhu žít spolu s manželem. Závěrem vyslovila podiv nad mocí úředníků rozhodovat o životě žalobce a jeho manželky, aniž by byli přístupni opatřit si nezbytné a hlavně úplné informace. S odstupem doby může krajský soud pouze dodat, že bezpečnostní situace v Jemenu je aktuálně velmi kritická, jak lze vysledovat z informací poskytovaných veřejnými sdělovacími prostředky. Fakt, že se nejednalo o účelový sňatek dokladuje rovněž tchán žalobce, L. D., který přijal od žalobce plnou moc k zastupování v tomto řízení, čímž se snaží urychlit komunikaci mezi soudem a samotným žalobcem.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyhotoveném dne 18. listopadu 2014 zrekapituloval skutkový stav věci a zdůraznil, že při rozhodování vycházel z pohovorů provedených se žalobcem a jeho manželkou. Z nich upozornil na neshody, které se týkaly společných zájmů, průběhu svatby a plánů do budoucna. Rozpory vyhodnotil jako zásadní, pohovory s manželi byly provedeny tentýž den, a proto mají dle žalovaného vysokou důkazní hodnotu. Zjištěné rozpory týkající se osobního a společného života patří mezi indikativní kritéria, která nasvědčují účelovému uzavření sňatku. Rozhodnutí vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu a je opřeno o § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců, o Směrnici Evropského parlamentu

a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států a přímo použitelné nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (dále „Vízový kodex“). Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout s tím, že požadavek na náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy nemůže být předmětem řízení ve správním soudnictví.

II. Skutková zjištění

[11] Krajský soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání a to v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., za prezumovaného souhlasu obou účastníků. Ze správního spisu následně ověřil tento skutkový stav věci.

[12] Dne 2. července 2014 požádal žalobce jako rodinný příslušník občana České republiky o udělení krátkodobého víza do 90 dnů. V žádosti uvedl jméno manželky včetně kontaktů na její osobu. Krajský soud nebude vypisovat podklady, které žalobce k žádosti předložil a jejichž kopie jsou součástí správního spisu, neboť jejich úplnost sporována není. Je nezbytné zmínit, že rozhodujícími důkazy – míněno z pohledu správních orgánů, ze kterých vycházel správní orgán I. stupně a stejně tak i žalovaný, jsou záznamy z pohovorů se žalobcem a jeho manželkou uskutečněné dne 3. července 2014.

[13] Z pohovoru se žalobcem vyplývá, že krátce po jeho zahájení byl přibrán tlumočnick. Žalobce uvedl, že manželka žije s rodiči, jejichž jména neznal, má bratra a sestru, kteří žijí v Praze, jména též neuvedl. Rodiče manželky žijí ve dvougeneračním domě. Manželka „pracuje pro lidská práva, jde o státní instituci“. Věděl, že manželka studovala, byl obeznámen se studijním oborem, jakou školu a v jakém městě přesně určit nedokázal. K těmto informacím lze shrnout, že co do základu žalobce odpověděl, podrobnější fakta neznal. Potvrdil, že z předchozího vztahu má dceru S., o které manželka ví. O místu dalšího společného života (míněno Jemen nebo Česká republika) nejsou s manželkou napevno dohodnuti, spíše se kloní k zemi původu manželky, kde by koupili v Jičíně byt a žalobce provozoval obchod s mlékem a olejem. Uvedl, že se s manželkou milují, spoustu věcí dělají spolu, rádi hrají basket, šachy apod. Ke sňatku zmínil, že byli přítomni jen kamarádi, pak následovala oslava, kterou manželé dostali darem od příbuzných. Na otázku zda-li mají snubní prsteny, žalobce výslovně odpověděl: „Já jsem prstýnky kupoval. Ty stály tak 200USD, jsou s kamínky a kytkama“. Dále uvedl, že jsou s manželkou v denním kontaktu přes telefon či skype, poslal jí rovněž finanční prostředky, aby za ním mohla přicestovat.

[14] Manželka žalobce sdělila, že se poznali v roce 2013, kdy odjela do Jemenu učit se arabštinu. Poznala se přes známé s manželem, který hovoří slušně česky, neboť pobýval v České republice. Do Jemenu se vrátila v březnu 2014 s tím, že vyřizovali formality pro uzavření sňatku. Vystudovala sociologii a sociální politiku, jejím záměrem bylo pracovat pro neziskové organizace v zahraničí. Zkušenosti nabyta v Egyptě, Tanzánii a Zambii. Manžel žádal poprvé o vízum v listopadu 2013, neboť hodlali uzavřít manželství v České republice. Do doby jejího opětovného návratu do Jemenu, v březnu 2014, spolu intenzivně komunikovali prostřednictvím skypu. Rodiče žalobkyně mohli s jejím manželem komunikovat právě díky jeho znalosti češtiny. Popsala rodinné vztahy svého manžela, jeho vzdělání i zaměstnání. Byla informována o jeho dceři S. Rovněž i ona uvedla, že se milují a sdílejí společné

aktivity jako např. plavání, jízda na kole. Projevila přání žít s manželem v České republice s tím, že manžel plánuje vyvíjet obchodní činnost – prodej sušeného mléka, oleje apod. Potvrdila, že její rodiče vlastní velký rodinný dům, kde by mohli s manželem bydlet, nicméně mají v plánu pořídit si byt v Jičíně. Potvrdila, že uzavření manželství bylo jejich společné rozhodnutí. Svatba byla schválena na Nejvyšším soudu, náboženský obřad neměli. Za svědky jim byli soudní úředníci a druhý den byla nucena vycestovat zpět do České republiky. Svatební hostinu plánují po jejich příletu do republiky, snubní prstýnky dosud nemají. Zdůraznila, že v době odloučení spolu komunikují mnoho hodin prostřednictvím telefonu či skypu. Po neúspěšné žádosti za ním vycestovala do Jemenu, kde přebývá doposud.

[15] Ve správním spise je založeno „formulářové“, nicméně odůvodněné **rozhodnutí zastupitelského úřadu České republiky v Káhiře ze dne 15. července 2014**. Z obsahu odůvodnění vyplývá, že žalobce požádal v listopadu 2013 o krátkodobé vízum za účelem turistiky a návštěvy rodiny a přátel. Správní orgán I. stupně vypisuje skutečnosti, které zjistil právě z tohoto prvního řízení, nicméně podklady k tomuto ve spise absentují. Dokonce měl žalobce uvést, že se možná hodlá vrátit k první partnerce (manželce?), se kterou má dceru S. A to údajně i přes jeho sdělení, že s matkou své dcery žádné kontakty neudržuje. Dále jsou shrnuty informace o seznámení se žalobce s manželkou a jejich vzájemné komunikaci do doby jejího návratu do Jemenu v březnu 2014. Správní orgán I. stupně vyhodnotil sňatek jako účelový, neboť usoudil, že se v přednesech žalobce a jeho manželky nacházejí zásadní rozpory týkající se jejich osobního života (manžel nebyl schopen přesně určit zaměstnání manželky, školu, na které studuje apod). Rovněž neposkytl žádné informace k rodině manželky, významné rozpory se dále týkaly svatební hostiny, společných zájmů a pohledu na další společnou budoucnost. Správní orgán I. stupně tyto rozpory označil za zásadní, a proto žádost žalobce zamítl. Negativní rozhodnutí podpořil odkazem na Preambuli Směrnice 2004/38/ES a § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců, které umožňují členským státům EU bránit se proti účelovým rodinným vztahům vzniklým výhradně s cílem domoci se práva na volný pohyb a pobyt v členském státě EU.

[16] Následuje velmi podrobně odůvodněná žádost žalobce o nové posouzení důvodů pro neudělení krátkodobého víza sepsaná dne 27. 7. 2014. Žalobce v úvodu rozhodným způsobem popřel závěry o účelovosti uzavřeného manželství. Zdůraznil, že v České republice žil po dobu 12 let jako syn velvyslance, je obeznámen s českým prostředím, kulturou, ovládá český jazyk. Manželka naopak konvertovala k islámu, je znalá muslimské kultury a částečně ovládá arabský jazyk. Vážnost jejich úmyslu dokladují připojené společné fotografie z obou pobytů manželky v Jemenu, a zejména velmi čilá komunikace prostřednictvím dostupné techniky, která započala 22. srpna 2013 a nadále pokračuje. Toto tvrzení doložil žalobce fotografiemi a výpisy ze vzájemných kontaktů. Rovněž upozornil, že se na společný pobyt v České republice chystali i s tím výhledem, že budou provozovat obchodní činnost. Za tím účelem se manželka zaregistrovala jako osoba samostatně výdělečně činná. O vzájemné finanční podpoře rovněž svědčí výpisy z banky o převodu peněžních prostředků mezi manželi. V další části žádosti se žalobce věnoval popisu „zjištěných zásadních rozdílů“ mezi svou výpovědí a výpovědí manželky. Lze shrnout, že žalobce správnímu orgánu I. stupně vytýká příliš striktní hodnocení event. nesrovnalostí, když co do základních informací se obsahy jejich výpovědí nerozcházejí.

[17] Dále jsou ve správním spise k dispozici již zmiňované fotografie manželů a kopie o intenzitě jejich vzájemné komunikace. Rovněž je založen dopis L. D., zmocněnce žalobce a otce manželky žalobce, ze dne 16. 7. 2014, který je adresován ministrovi zahraničních věcí. Z jeho obsahu se podává přesvědčení pisatele o vážnosti a upřímnosti sňatku jeho dcery. Současně pak zmiňuje v zásadě lidskou tragédii své dcery, která z důvodů „byrokratických procedur“ vycestovala za manželem do Jemenu. Konečně je připojena kopie čestného prohlášení M. P., z níž vyplývá, že je nadřizenou paní L. D., provdané G. V prohlášení potvrzuje, že byla účastna vývoje vztahu mezi manželi, kdy paní G. opakovaně během dne kontaktovala svého manžela, řešili spolu možnost jeho vstupu na území České republiky apod. O vývoji jejich vztahu jsou obeznámeni rovněž další kolegové na pracovišti.

[18] Veškeré podklady shora popsané měl žalovaný při svém rozhodování k dispozici. V rozhodnutí se nicméně přiklonil k závěrům správního orgánu I. stupně, tzn. akceptoval, že rozpory týkající se otázky studia a zaměstnání manželky žalobce, svatebního obřadu včetně následné hostiny, koupě snubních prstýnků a společného života jsou tak zásadní, že zamítavé rozhodnutí prvostupňového orgánu, který vyhodnotil uzavřený sňatek jako účelový, je v souladu s ust. § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců (účelově uzavřené manželství). K žalobcem předloženým důkazům zachyceným v bode [17] se žalovaný žádným způsobem nevyjádřil.

III. Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[19] Řízení o udělení víza je upraveno zejména v zákoně o pobytu cizinců, přičemž v tomto konkrétním případě je nutno mít na zřeteli, že žalobce je rodinným příslušníkem občana České republiky, tedy občana Evropské unie (dále „EU“). Podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se žalobce proto považuje pro účely zákona o pobytu cizinců za rodinného příslušníka občana Evropské unie.

[20] Podle ust. § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců „Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.“

[21] Podle ust. § 20 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Podmínky udělování krátkodobého víza, důvody jeho neudělení, podmínky prodloužení doby pobytu na krátkodobé vízum a důvody zrušení jeho platnosti stanoví přímo použitelný právní předpis Evropských společenství. O důvodech neudělení krátkodobého víza nebo zrušení jeho platnosti je cizinec informován na jednotném formuláři.“

[22] Podle ust. § 168 zákona o pobytu cizinců „Ustanovení části druhé a třetí správního řádu se nevztahují na řízení podle § 9 (s výjimkou řízení podle § 9 odst. 4), § 10, § 19 odst. 1, § 20 (podmínky udělování krátkodobého víza – doplněno krajským soudem), 30, 33, 36, § 38 odst. 1, § 40, 41, 49, 50, 52, § 53 odst. 3, § 122 odst. 1 a 2, § 123a, § 135 odst. 3, § 148, § 154 odst. 2, § 155 odst. 1, § 180, 180b, 180d, 180e a 180h.“

[23] V souvislosti s přijetím nového správního řádu se po 1. 1. 2006 na řízení o udělení víza nicméně promítne část čtvrtá správního řádu, především pak ust. § 177.

To jinými slovy znamená, že dle ustanovení § 154 správního řádu by se od uvedeného data na řízení o udělení víza měla v plném rozsahu promítnout zde přesně vyjmenovaná ustanovení správního řádu, další ustanovení správního řádu by měla být použita přiměřeně a pokud je tomu potřeba. Řízení o udělení víza musí být zároveň vedeno v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, obsaženými v ustanoveních § 2 – § 8 správního řádu.

[24] Od 5. 4. 2010 je udělování víz pro průjezd přes území členských států nebo předpokládané pobyty na tomto území nepřesahující tři měsíce během jakéhokoli šestiměsíčního období v první řadě upraveno přímo použitelným nařízením, kterým je Vízový kodex. Bližší pokyny k praktickému uplatňování vízového kodexu obsahuje rozhodnutí Komise ze dne 19. 3. 2010 (K(2010) 1620), kterým se stanoví Příručka pro zpracování žádostí o víza a provádění změn v příslušných vízech (dále „Příručka“). Na otázky, které jsou Vízovým kodexem neupravené, se i nadále použijí ustanovení zákona o pobytu cizinců, případně část IV. správního řádu.

[25] Podle čl. 28 Směrnice 2004/38/ES „Členské státy by měly mít možnost přijmout potřebná opatření k ochraně před zneužíváním práv nebo podvody, a zejména před účelovými manželstvími nebo jakoukoliv jinou formou vztahů uzavíraných výlučně za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt.“

[26] Krajský soud nezpochybňuje přístup žalovaného, který při rozhodování vycházel z Vízového kodexu, Směrnice 2004/38/ES a zákona o pobytu cizinců, tedy z platných a na případ žalobce správně dopadajících předpisů. Nemůže ovšem ponechat bez povšimnutí stěžejní námitku žalobce spočívající v tom, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud nepopírá, že dílčí nesrovnalosti mezi výpověďmi manželů se skutečně vyskytly. Ty zmínil ve svém zamítavém rozhodnutí správní orgán I. stupně a žalovaný jeho závěry plně přejal, jak je shrnuto pod bodem [18].

[27] Závěr žalovaného by byl akceptovatelný za situace, pokud by přednesy manželů byly výhradně rozporné. Tak tomu ale v projednávané věci rozhodně není. Oba slyšení krom nesouladných odpovědí však také shodně uvedli, že jejich záměrem je koupit si společný byt v Jičíně s tím, že žalobce bude zajišťovat obživu rodiny obchodem s oleji a mlékem. Žalobce byl schopen popsat velikost rodinného domu rodičů manželky, bez zaváhání uvedl, že má dva sourozence, bratra a sestru, kteří žijí v Praze. Věděl, že manželka pracuje v Jičíně, apod. Dle přesvědčení krajského soudu je potřebí informace získané při pohovorech vyhodnotit rovněž s přihlédnutím k výrazné odlišnosti kulturního a společenského prostředí, ze kterého manželé pocházejí, vzít v úvahu mužské a ženské nazírání na pokládané otázky, jiný stupeň důležitosti, který každý z partnerů může a mohl kladeným otázkám dávat.

[28] Krajský soud krom již uvedeného nemohl pominout, že žalobce na podporu důvodnosti své žádosti doložil rovněž listinné důkazy, které jsou uvedeny pod bodem [17]. A právě tyto důkazy ponechal žalovaný zcela bez povšimnutí, nevyhodnotil jejich obsah, neodůvodnil, proč je nevzal v úvahu, neozřejmil důvody, pro které se jejich obsahem nezabýval. Takovýto postup se krajskému soudu jeví jako nepřijatelný, neboť není možné, aby správní orgán selektoval důkazy, vybral a vyhodnotil pouze ty, které nasvědčují správnosti závěrů přijatého rozhodnutí, zatímco důkazy předložené žalobcem bez dalšího vysvětlení neakceptoval ani nehodnotil.

[29] Konečně nelze pominout, že manželka žalobce zareagovala na zamítavé rozhodnutí tak, že za manželem vycestovala do Jemenu. Pokud by se mělo jednat o účelově uzavřené manželství, pak by její reakce zcela postrádala logiku. Dále je namístě zmínit, že otec manželky žalobce, který již v minulosti projevil zájem na vyřešení situace své dcery, souhlasil s tím, aby mu žalobce udělil plnou moc k zastupování z důvodů ulehčení a urychlení komunikace. I tato skutečnost dokládá, že zmocněnec považuje žalobce za člena své rodiny a v rámci svých možností byl ochotný poskytnout při řešení situace pomoc.

[30] Závěrem krajský soud konstatuje, že správní orgán pochybil při hodnocení důkazů, neboť dostatečně nezjistil skutkový stav věci a nevypořádal se logickým a přezkoumatelným způsobem s důkazy předloženými žalobcem. Povinnost správního orgánu vypořádat se dostatečným a přesvědčivým způsobem s námitkami žalobce platí tím spíše pro odvolací správní orgán, neboť samotným smyslem a účelem odvolacího řízení je právě přezkum správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Této povinnosti žalovaný nedostál, neboť ponechal bez povšimnutí jak odvolací námitky žalobce, tak důkazy, které žalobce doložil na podporu oprávněnosti své žádosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč žalovaný nepovažoval za důvodnou skutkovou argumentaci žalobce, kterou vyvracel závěr správního orgánu I. stupně, přičemž tuto argumentaci podložil konkrétními důkazy. Tak jak bylo již v předchozích bodech vytýkáno, žalovaný nezjistil dostatečně objektivním a přesvědčivým způsobem skutkový stav dané věci, a proto je jím vydané rozhodnutí vadné pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[31] Na základě zjištěných pochybení krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil s již uvedeným závazným právním názorem k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst. 4 a odst. 5 s. ř. s.). V něm žalovaný provede řádné zhodnocení všech důkazů obsažených ve správním spise a zmíněných v tomto rozhodnutí soudu. Pokud i nadále setrvá na původním závěru o účelovosti uzavřeného manželství, bude nezbytné, aby své stanovisko přesvědčivě odůvodnil.

[32] Pokud se žalobce rovněž domáhal náhrady škody vzniklé mu v souvislosti se zamítavým rozhodnutím žalovaného, a dále též úhrady „nehmotné újmy“, pak v tomto ohledu nemohl krajský soud jeho žádosti vyhovět, neboť není ze zákona touto pravomocí nadán (§ 4 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Požadovaný nárok by musel uplatnit občanskoprávní cestou.

IV. Náklady řízení

[33] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve výsledku věci byl úspěšný žalobce. Krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku spojeného s podáním žaloby ve výši 3.000,- Kč, když ze spisu nelze zjistit, že by žalobci nějaké další náklady s daným přezkumným řízením vznikly. Stejně tak je ani žádným způsobem nespécifikoval.

P o u ě n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. března 2015

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu